

I den dystopiska romanen Algblomning tog Tom in på ett holografiskt hotell där receptionisten hette Lena. Här möts de igen i uppföljaren Värmevåg som släpps i december 2021.

Utdrag ur kapitel 3

Tom rättade till sina kläder när Lena försvann bort i matsalens inre för att pudra näsan. Han hade valt ut restaurangen speciellt för det här tillfället. Länges hade han velat pröva Grand Hôtels roterande veranda på toppen av fastigheten och ikväll passade den perfekt. Den byggdes redan år 22-hundra-50 och hade utsikt över hela staden – det vill säga tills de nya banktornen ett par decennier senare skymde utsikten norrut. I bakgrunden, från den stämningsfullt belysta matsalen hördes den diskreta musiken *Sakta vi gå genom stan*, en av hans favoritmelodier från 1900-talet. Han log och ryste till vid tanken på hur perfekt tillfället var. Den här gången måste det bli rätt.

Lena kom tillbaka till middagsbordet på Grand igen, log artigt och satte sig mitt emot honom, som förut. De hade ännu inte fått in maten. Drinkarna de beställt hade mindre av synt-utfyllnad än på barerna under jord. Hon tittade ut genom de tjocka panoramafönstren i det sena, filtrerade kvällsljuset, och han försökte se vad hon hade ögonen på.

”Har du besökt Kungliga Slottet?” frågade han.

Lena skakade på huvudet.

”Med en sådan blodig historia som det har tror jag inte jag har lust med det.”

Hon rynkade pannan och han nickade allvarligt.

”Det var verkligen en mörk period i Stockholms förflutna. Så många som försökte ta skydd där under upploppen på 21-hundra-40-talet. Tänk bara på när de avhuggna ...”

”Du kan nog stanna där”, avbröt en röst bakom honom. ”Jag är rädd att du håller på att tråka ut damen, eller till och med skrämma i väg henne.”

Tom vände sig snabbt om. Där stod en äldre man med ett välansat, grått skägg, manchesterbyxor, yllekofta och små, runda glasögon. En professorstyp helt enkelt, och med ett lurigt leende som fick Tom att tänka på en kemilärare han hade haft för länge sen. Den sortens lärare som tyckte att formuleringen av frågorna till provet var roligare än svaren han fick.

”Ursäkta, vad sa du?” frågade Tom.

Den här mannen hörde inte till personalen. Tom vände sig om för att fråga Lena om hon visste vem det var, men hon satt kvar i exakt samma position som nyss. Han såg sig om i rummet – ingen rörde sig i lokalen, till och med ljuslågan på deras bord stod still. Vem den här tomten än var hade han fått Toms holoprogram att stanna. Ett kluckande skratt från bakom hans stol fick honom att vända sig mot mannen igen. Det här var inte ett dugg roligt.

”Ta det lugnt, Tom. Jag vet att jag borde ha gjort entré på ett mer officiellt sätt här i Everview. Jag ville avvakta, men så kunde jag inte låta bli när jag såg

dina planer för kvällen här på restaurangen.”

Han sträckte fram sin högra hand.

”Karl Martens, professor i cyberteknik och uppfinnare. Jag förstår att du har letat efter mig ett tag. Mitt hotellrum på Grand? Lappen du hittade?” fortsatte den skäggige mannen när Tom inte svarade.

Nu gick det upp ett ljus. Så det här var Martens. Han hade bara sett ett enda suddigt holofoto av Everviews uppfinnare efter mycket sökande i Stockholms Stadsarkiv, trots att hans nya jobb gav honom fri tillgång till alla dokument där. Tom hade trott att om han kunde hitta professor Martens, var vägen öppen till att nysta upp familjens historia, vad som verkligen hände för länge sen. Och allt som hände innan, när blixten kom.

Efter många långa dagar och nätter i arkiven, och med ett rätt planlöst sökande i de Everview-miljöer som han trodde skulle kunna leda honom på rätt spår, hade han tagit en ganska lång paus. Han skämdes nu en smula för att uppfinnaren hade hittat honom först, och det precis när han hade utnyttjat Everviews nya tjänst för holodejting. I singelläge dessutom. Nu, framför uppfinnaren, blev han stum.

”Du behöver verkligen öva”, sa Martens och lade en arm över Toms axel när han reste på sig för att hälsa. ”Jag tror att du skulle må bra av att träffa verkliga människor ett tag”, fortsatte professorn, ”men jag är rädd för att mig kan du bara ha en pratstund med här – i Everview – eftersom jag inte kan åka tillbaka. Men om du vill lära dig mer om Stockholm och hur allt det här fungerar, har du

chansen här och nu!”

* * *

...och så börjar Toms äventyr i boken Värmevåg.